

Arrest

nr. 281 093 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met een beslissing van 20 april 2022 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers hadden ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.08.2020 werd ingediend door :

K., F. ()*

Geboren te Lipljan op X

Nationaliteit: Kosovo

*Adres: **

Ook gekend als : K. F., nationaliteit: Servië (volgens PPT)

En echtgenote:

K., F. ()*

Geboren te Mitrovica op X

Nationaliteit: Kosovo

*Adres: **

Ook gekend als : K. F., nationaliteit: Servië (volgens PPT)

En ook gekend als K., F., nationaliteit Servië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat betrokkenen sedert 2011 in België verblijven, zorgt er op zich niet voor dat ze in 2022 onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een procedure op te starten voor een machtiging tot verblijf in België. Hun verblijf in België werd enkel toegestaan naar aanleiding van hun verzoek om internationale bescherming die zij in 2011 hadden opgestart en die in 2012 werd afgesloten met een negatieve beslissing. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. Betrokkenen hebben gezondheidsproblemen en hebben gedurende hun verblijf in België 3 verzoeken ingediend om verblijfspas te worden om medische redenen. Alle procedures werden met een negatieve beslissing afgesloten. Betrokkenen keerden na deze procedures niet terug naar hun land van herkomst, maar besloten zonder geldige verblijfsdocumenten op het Belgisch grondgebied te blijven.

Drie kinderen die meerderjarig zijn en een eigen gezin hebben, werden in het bezit gesteld van verblijfsdocumenten (E., L. en F.), twee andere kinderen verblijven zonder geldige verblijfsdocumenten in België of verlieten mogelijks het Belgische grondgebied (B. en S.). Twee kinderen overleden op jonge leeftijd in het land van herkomst. Betrokkenen hebben ook kinderen die in Kosovo (hun zoon B.), in Montenegro (hun dochter F.) en in Servië verblijven (hun dochter Z.). Betrokkenen hebben m.a.w. een familiaal netwerk waar ze eventueel tijdelijk kunnen op terugvallen of tonen niet aan dat ze geen beroep kunnen doen op hulp en opvang in het thuisland. Er is sprake van mantelzorg in België door hun zoon maar aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet duidelijk afgeleid worden dat die mantelzorg werkelijk nodig is (geschreven verklaring van dokter L. M. met onduidelijke datum) of dat ze met gezondheidsproblemen kampen die van die aard zijn dat ze niet kunnen reizen en dat ze voor die problematiek geen behandeling kunnen verkrijgen in het land van herkomst. In die zin tonen ze niet aan dat artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. De voorgelegde documenten overtuigen niet dat betrokkenen enkel afhankelijk zijn van de legaal verblijvende meerderjarige kinderen in België. Betrokkenen tonen niet aan dat ze geen beroep kunnen doen op hun familiaal netwerk in het land van herkomst.

Betrokkenen doen uitdrukkelijk beroep op artikel 3 EVRM zonder te concretiseren met welke problematiek zij geconfronteerd dreigen te worden eens ze terug zijn in het land van herkomst. Hun verzoek om internationale bescherming werd afgewezen omdat de aangebrachte elementen niet geloofwaardig waren

(onder meer omtrent zogenaamde internetnische veiligheidsincidenten tussen Roma en mensen met een Albanese etnie). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde tegenstrijdige verklaringen vast tussen de gezinsleden. Er worden geen concrete nieuwe elementen aangebracht en op basis van een loutere oppervlakkige bewering dat artikel 3 van het EVRM dreigt geschonden te zullen worden indien ze terug dienen te keren naar het land van herkomst kan hun aanvraag niet ontvankelijk worden verklaard.

De gezondheidsproblematiek van betrokkenen werd onderzocht door de medische dienst 9ter van de dienst Vreemdelingenzaken en niet weerhouden om hen een machtiging tot verblijf toe te kennen. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid dat betrokkenen niet in staat zouden zijn te reizen naar hun land van herkomst, noch dat ze voor hun medische problematiek niet behandeld zouden kunnen worden door de gezondheidsdiensten - en voorzieningen in hun land van herkomst.

De elementen van integratie (dat ze de Nederlandse taal zouden beheersen, dat ze vrienden hebben in België die positief getuigen over hen, dat ze geen feiten van openbare orde hebben gepleegd, dat ze leven volgens de Belgische normen en waarden, dat ze geïntegreerd zijn in de lokale gemeenschap) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

[...]"

1.2. Ook op 20 april 2022 wordt aan beide verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig dagen na de kennisgeving, op grond van de volgende motivering:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verblijft sedert 2011 op het Belgische grondgebied en overschrijdt ruim de maximale toegestane verblijfsduur van 90 dagen op een periode van 180 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 20/04/2022, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandig-

heden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van openthoudhoud in het buitenland "

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt : Dat betrokkenen sedert 2011 in België verblijven, zorgt er op zich niet voor dat ze in 2022 onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een procedure op te starten voor een machtiging tot verblijf in België ... betrokkenen hebben gezondheidsproblemen en hebben gedurende hun verblijf 3 verzoeken ingediend om verblijfsvergunning te worden om medische redenen. Alle procedures werden met een negatieve beslissing afgesloten ... De kinderen die meerderjarig zijn en een eigen gezin hebben werden in het bezit gesteld van verblijfsdocumenten. Twee andere kinderen verblijven zonder verblijfsdocumenten in België of verlieten mogelijks het grondgebied. Verzoekers hebben ook kinderen die in Kosovo , in Servië en in Montenegro verblijven. Betrokkenen hebben een familiaal netwerk waarop ze eventueel tijdelijk kunnen terugvallen of tonen niet aan dat ze geen beroep kunnen doen op hulp en opvang in het thuisland. Er is sprake van mantelzorg in België door hun zoon maar aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet duidelijk afgeleid worden dat die mantelzorg werkelijk nodig is (geschreven verklaring van Dokter L.M. met onduidelijke datum) of dat ze met gezondheidsproblemen kampen die van aard zijn dat ze niet kunnen reizen en dat ze voor problematiek geen behandeling kunnen verkrijgen in het land van herkomst.

Verzoekers stellen echter dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen.

In de aanvraag dd 24/08/2020 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis hebben verzoekers duidelijk verwezen naar hun medische toestand.

Verzoekers zijn kwetsbare personen.

Zij staan onder medische behandeling en controle en moeten regelmatig naar het zieken huis voor controle / medische behandelingen.

Zij hebben wegens hun gezondheidsproblemen mantelzorg nodig ; die in België wordt waargenomen door hun zoon L. , die oa instaat voor het vervoer van en naar ziekenhuis.

Verzoekers zijn inderdaad niet meer mobiel en zij kunnen zich moeilijk verplaatsen met het openbaar vervoer ; vandaar dat in het inleidende verzoekschrift gesteld werd dat de zoon L. instaat voor het vervoer. In het land van herkomst zullen zij zich niet kunnen verplaatsen van en naar het ziekenhuis; waardoor zij ook verstoken zullen blijven van de nodige medische behandelingen.

Verzoekers verwijzen naar de meegedeelde attesten, die zich bevinden in het administratieve dossier; oa het attest van Dokter L. M.

De gemachtigde heeft in de beslissing dd 20 april 2022 waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met de volledige inhoud van dit attest en de meegedeelde documenten ivm de gezondheidsproblemen doch gewoonweg gesteld dat uit deze stukken niet duidelijk afgeleid kon worden dat de mantelzorg werkelijk nodig is of dat ze (verzoekers) kampen met gezondheidsproblemen die van die aard zijn dat ze niet kunnen reizen en dat ze voor die problematiek geen behandeling kunnen verkrijgen in het land van herkomst.

Indien de gemachtigde van de Staassecretaris om een of andere reden van oordeel was dat de inhoud van de meegedeelde attesten/ stukken niet duidelijk was ; had hij bijkomende informatie kunnen inwinnen bij verzoekers.

Door dit niet te doen , ging hij onzorgvuldig te werk en is de kans groot dat hij onjuiste beslissingen nam; minstens beslissingen die niet overeenkomen met de werkelijke inhoud van de meegedeelde documenten.

Uit de omstandigheid dat een meerderjarig kind van verzoekers in Kosovo woont, kan niet afgeleid worden dat dit kind kan instaan voor de opvang en de mantelzorg van zijn ouders.

Door dit toch te doen nam de gemachtigde conclusies op basis van onbekende parameters en ging hij derhalve onzorgvuldig te werk.

De gemachtigde stelt in zijn beslissing dat drie meerderjarige kinderen van verzoekers wonen in resp. Kosovo, Montenegro en Servië en dat verzoekers derhalve een familiaal netwerk hebben waarop zij eventueel tijdelijk kunnen terugvallen.

Verzoekers kunnen echter alleen terugvallen personen die wonen in het land waarvan zij de nationaliteit hebben daar zij geen verblijfsdocumenten hebben voor de andere landen.

Verzoekers hebben bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met deze elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

Medische elementen met fysieke en ook met psychische oorzaak kunnen inderdaad redenen zijn waarom een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, onmogelijk is en aanleiding kan geven tot een inbreuk op art 3 EVRM. De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren, doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen, die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Ten onrechte stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook in de beslissing dd. 20 april 2022, waartegen huidig beroep: "dat uit de voorgelegde documenten niet duidelijk kan afgeleid worden dat die mantelzorg werkelijk nodig is of dat ze met gezondheidsproblemen kampen die van die aard zijn dat ze niet kunnen reizen en dat ze voor die problematiek geen behandeling kunnen verkrijgen in het land van herkomst" nu verzoekers wel degelijk medische attesten meedeelden waaruit hun gezondheidstoestand blijkt, die ingeroepen werd als buitengewone omstandigheid. Er wordt verwezen naar de stukken meegedeeld bij de oorspronkelijke aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt hierover door de gemachtigde geen standpunt ingenomen; m.b.t. de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden (art 9bis)

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt daarenboven in de betreden beslissing dat de gezondheidsproblematiek van betrokkenen werd onderzocht door de medische dienst art 9 ter van de dienst Vreemdelingenzaken en niet weerhouden om hen een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Nochtans kunnen, medische elementen, zoals hierboven gezegd wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis bij de burgemeester van de woonplaats in België kan ingediend worden in plaats van bij de diplomatieke of consulaire Belgische post in het land van herkomst.

Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag op basis 9ter van de wet 15/12/1980 worden immers andere criteria gehanteerd dan bij de beoordeling de ontvankelijkheid van de aanvraag op basis van art 9bis van de wet van 15/12/1980; waarbij vooral beoordeeld wordt of het al dan niet bijzonder moeilijk is voor de verzoekers om tijdelijk terug te gaan naar hun land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen voor de Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd 24/08/2020 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen medische elementen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond."

2.2. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers betogen dat de verwerende partij ten onrechte heeft gemeend geen rekening te moeten houden met de ingeroepen medische elementen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de ingeroepen medische elementen. Zij heeft geoordeeld dat deze reeds werden beoordeeld in het kader van aan

aanvraag die verzoekers hadden ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet maar niet werden weerhouden om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoekers tonen niet aan dat dit standpunt niet deugdelijk is, te meer nu artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard.

De verwerende partij heeft het daarbij niet gehouden en heeft ook vastgesteld dat uit de voorgelegde documenten noch kan worden afgeleid dat verzoekers niet in staat zouden zijn te reizen naar hun land van herkomst, noch dat ze voor hun medische problematiek niet zouden kunnen worden behandeld door de gezondheidsdiensten en voorzieningen in hun land van herkomst. Dat geen standpunt zou zijn ingenomen over deze stukken in het licht van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, zoals verzoekers menen te kunnen laten gelden, kan dus niet worden bijgetreden. De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoekers geen enkel concreet argumenten bijbrengen om aan te tonen dat deze beoordeling niet correct zou zijn. De loutere verwijzing naar *“medische attesten waaruit hun gezondheidstoestand blijkt”* volstaat daartoe uiteraard niet.

Ten slotte heeft de verwerende partij ook nog gesteld dat er sprake is van mantelzorg in België door de zoon van verzoekers maar dat de noodzaak daarvan niet duidelijk kan worden afgeleid uit de voorgelegde documenten.

Verzoekers stellen daar tegenover dat indien het attest van dokter L.M. niet duidelijk was, de verwerende partij bijkomende informatie had kunnen inwinnen bij hen en dat, door dit niet te doen, zij onzorgvuldig is te werk gegaan. Zij gaan daarmee evenwel voorbij aan het feit dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager ligt, die de aanspraken die hij meent te kunnen maken moet staven met duidelijke bewijskrachtige gegevens. Verzoekers kunnen hun eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Daarenboven heeft de verwerende partij er ook nog op gewezen dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekers uitsluitend afhankelijk zijn van hun legaal in België verblijvende kinderen en dat ze niet aantonen dat ze geen beroep zouden kunnen doen op hun familiaal netwerk in het land van herkomst. Daarbij werd de aanwezigheid van kinderen in Kosovo, Montenegro en Servië aangehaald.

Verzoekers stellen dat het onzorgvuldig is om uit de omstandigheid dat één van hun meerderjarige kinderen in Kosovo woont af te leiden dat dit kind kan instaan voor hun opvang en de mantelzorg. Echter, daarmee maken zij niet aannemelijk dat de verwerende partij niet deugdelijk zou hebben geoordeeld. In ieder geval brengen verzoekers, die verklaren de Kosovaarse nationaliteit te hebben, geen gegevens bij waaruit zou blijken dat zij niet zouden kunnen terugvallen op één van hun meerderjarige kinderen die in het buitenland verblijven, en in het bijzonder op hun zoon die in Kosovo verblijft, voor bijvoorbeeld de hulp die zij nodig zouden hebben op het vlak van mobiliteit. Dat zij zich in hun land van herkomst niet zullen kunnen verplaatsen voor de verstrekking van geneeskundige zorgen, waardoor zij ervan verstoken zullen blijven, is dus niet aangetoond.

Verzoekers tonen niet dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is gekomen tot het onontvankelijk bevinden van de aanvraag, en evenmin dat de eerste bestreden beslissing op dat vlak niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Daar de verzoekende partijen, na het indienen van hun verzoekschrift maar voor het sluiten van de debatten, alsnog een stuk hebben bijgebracht waaruit blijkt dat zij het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, dient het onverschuldigd gekweten rolrecht hen te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS